

tale, og jeg rejste mit spørgsmål allerede i min ordførertale, som udenrigsministeren ikke hørte efter, ligesom han stort set ikke hørte efter nogen af ordførertalerne under debatten, og derfor gentog jeg spørgsmålene og fik så bare et arrogant ikkesvar på det. Det synes jeg ikke er klædeligt for udenrigsministeren.

**Fjerde næstformand (Aage Frandsen):**

Her må jeg nok sige, at det var under den tidligere debat.

Kl. 18.55

(Kort bemærkning).

**Udenrigsministeren (Per Stig Møller):**

Ja, ja, jeg skal da gerne svare på det. Uanset hvordan hr. Jørn Jespersen tager støtteværdien op, så er der jo tale om, at det drejer sig om at opnå maksimalt fair og fri verdenshandel, og det vil sige, at EU jo så skal sørge for, at de lande, og jeg nævnte jo flere end USA, som har forskellige ordninger, som er forvridende, kommer med i spillet. Det er det ene.

Det andet opfatter jeg som det rene sludder og vrøvl, og derfor synes jeg ærlig talt, at det var høfligt af mig ikke at svare på det. EU sidder ikke og forhandler for at snyde de fattige lande. Man har Loméaftalerne, man har Least Developed Countries-initiativerne, så det er jo simpelt hen ikke rigtigt.

Det, vi prøver på, er at sørge for, at de fattige lande kommer med, og jeg nævnte også – og derfor er det jo lidt trættende at skulle gentage sig selv hele tiden – det afrikanske initiativ, som vi har taget, og som de nordiske lande står for, for at sikre, at Afrika får det maksimale ud af Doharunden. Derfor tillod jeg mig at lade være med at besvare det, for jeg syntes, det var lidt ved siden af skiven.

**Fjerde næstformand (Aage Frandsen):**

Ja tak. Og nu behandler vi B 36. Hr. Jørn Jespersen, nej, der er en kort bemærkning mere, nemlig fra hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

**Keld Albrechtsen (EL):**

Jamen det glæder mig, at ministeren understreger, at landene ikke skal påtvinges disse her liberaliseringer i vandforsyningssektoren, hvis landene ikke ønsker det. Men man har altså ikke desto mindre fra EU's side, som ministeren også bekræfter, stillet krav om sådanne liberaliseringer over for 72 lande.

Nogle af dem har så sagt nej, Indien har sagt nej, og det har ministeren så tænkt sig at respektere, men man lægger altså stadig væk pres på en række lande, og det synes jeg er urimeligt også forstået på den måde, at de lande, man lægger presset på, jo er de lande, der har sværest ved at sige nej til Unionen, f.eks. fordi de i forvejen er knyttet til nogle af de ordninger, vi diskuterede under den sidste debat, og derfor er noget i lommen på Unionen.

Derfor er det absolut stadig væk et relevant problem, og derfor vil jeg godt spørge ministeren: Mener ministeren, at de erfaringer, man allerede har haft i Bolivia og Argentina og Filippinerne med private selskabers ankomst på vandforsyningsmarkedet, har været gode for befolkningen og er noget, der også er grundlag for at udbrede til andre dele af verden?

(Kort bemærkning).

**Udenrigsministeren (Per Stig Møller):**

Det er et meget væsentligt emne, fordi vandforsyning er fundamental, og der er mange lande, som vil stå uden normal vandforsyning. Der er allerede nogle, der står uden, og der vil være flere, og det antal er voksende, så det er et meget vigtigt problem. Jeg tror, at det er 2 milliarder mennesker, som ikke har normal adgang til normal vandforsyning. Og det er jo en meget stor del af verdens befolkning, så det er meget vigtigt.

Så det er altså ikke for at snyde nogen eller for at tage vand fra nogen. Ressourcen vand er selvfølgelig ikke inde i det her, det er selve det at få ressourcen frem. Og der talte vi jo så om 2 milliarder mennesker, som altså ikke har en normal vandforsyning.

De tal, jeg har set – nu står jeg jo heroppe og skal kunne det ud fra hukommelsen, så hvis mit tal er forkert, kan vi jo yderligere tage det i udvalget – husker jeg som noget i retning af 180 mia. dollar årligt, der skal til for at finansiere en vandforsyning, som er acceptabel i verden. Det har de fattigste lande jo ikke mulighed for inden for deres offentlige budgetter. Så derfor skal hr. Keld Albrechtsen se det som EU's forsøg på at bryde igennem med en mere differentieret måde at løse finansieringsproblemet på, nemlig ved at private går ind og er med til at finansiere det.

Og der er det, hvis jeg så må sige det til sidst, faktisk også i overensstemmelse med Johannesburgkonklusionerne, som jo går ud på, at kun ved at de offentlige og private partnerskaber